

Bymarkas unge kvinnelige „oprydningspoliti“ i aksjon!

Den unge, glade plukkejengen.

Vi seks har nemlig satt oss i hodet at nu idag skal vi rense Bymarka for papir. Vi er jo alle ivrige Bymarktravere og vi er glade i Bymarka vår, men vi har som sikkert også mange flere lagt merke til at det er noen mennesker som har svært liten respekt for Bymarka og som ganske enkelt bruker den som sin private søppelhaug. Papir, appelsinskall og meget annet rask ligger igjen overalt, og dette avfallet virker alt annet enn forskjønnende, det har derimot lenge vært en skamplett på Bymarkas skjønnhet.

Nu har vi altså besluttet å rydde op etter disse «smågrisene». Det er riktig nok med opfordring av sekretæren i Trondhjems Turistforening. Foreningen disponerer nemlig over et fond som skal brukes til renhold i Bymarka.

Et fortjenstfullt tiltak — og en appell som bør følges.

Ifjor sommer satte Trondhjems Turistforenings sekretær endel unge piker igang med papirplukking oppe i Bymarka. Alt rasket der oppe hadde vært ham — og mange andre med ham — en slem torn i øiet. De 6 kjekke anorakkjenter tok trøstig fatt på arbeidet, og her forteller en av dem om resultatet og det inntrykk man får av de tusener smågrisers virksomhet i vår kjære Bymark:

Det er en lys vårdag med strålende sol. Sneen er nettop forsvunnet, og bekene hopper lystig avsted. Nede ved foten av Stenberget står vi seks glade anorakk-småpiker. Vi er utrustet med striesekker og piggstaver, og humøret står på toppen tross arbeidet som venter oss.

Vi blev alle begeistret og var straks villige, og nu er vi altså på farten. De mest beferdede veier og løiper skal tilpers, og derfor skiller vi lag ved transformator kiosken på toppen av «Berget». To skal gå rundt Theisendammen og Baklidammen og op Skiveien, de to neste tar Gramskaret og op om Kobberdammen, og de to siste, min venninne og jeg, skal gå Torshaugløipa.

Allerede her ved kiosken har vi en god del «bunnfall» i sekkene våre, for nede ved Marienberg der hvor man i almindelighet tar på sig skiene, bugner det av papir. Det er avisene som dominerer. Tykke og vasstunge er de, og sannelig tynger de i sekkene. Før vi kommer til Torshaug, har vi allerede to sekker stappfulle. Vi bærer dem på ryggen og skritter iveri. Ved veikanten står en del små guttunger, og idet jeg snur mig og skal smile litt til dem, hører jeg en av dem si til en mindre:

«Vesst e' de' tater, de' sjer du væl på di svære sækkan! Pass dæ, gett, kanskje dæm e' fali!»

Vi sier ingen ting og guttene går vel ennu i den tro at vi var tater, men sannelig er det den eneste gang jeg, min lyse, blåsiede person, er blitt tatt for å være av taterslekt!

Oppe på Torshaug blir vi kvitt sekkene og legger iveri innover løipa med tomme sekker. Men de fylles snart igjen etterhvert som vi labber avsted og pigger op papir med våre piggstaver, som forresten består av en tynn stokk med en tretoms spiker satt fast i den ene enden.

Vel oppe på Solemsåsen. *Du store verden, gjett om det var appelsinskall!* Over hele øSlemsåsen ligger det som et gråblekt teppe av disse gamle, råtne, halvt oppløste appelsinskall. Man kan tenke sig hvor vakkert det måtte være. Vi kan ikke bruke våre smarte piggstaver heller her, men vi må simpelthen legge oss ned på knærne og plukke rundt oss, slik som kua beiter når den står i kjær.

Når vi har plukket op alt sammen, er vi selv også godt ferdig. Min kollega er besvimelsen nær, for det er ikke nok med at det ikke er noen fryd for øiet, det er heller ingen fryd for nesen, det lukter nemlig noget ganske forferdelig deroppe av alle de råtne appelsinskall. Endelig er vi oppe på Skistua, og nu har vi vår fjerde sekk full. Her treffer vi også de andre plukkere, og de har to stappfulle sekker hver. Nu har vi altså plukket åtte sekker papir. Vi brenner det selvfølgelig etterhvert som sekkene blir fulle.

Nu tar vi alle seks fatt på bredden omkring Vintervannet. Her er det jo mange gode rastplasser, og selvfølgelig er det tilsvarende med papir. Resultatet er to fulle sekker, og papiret brenner lystig i et stort bål nede ved vannet. Vi koker kaffe på glørne og hygger oss en stund før vi begynner på Fjellseterveien, som sikkert vil bli en hård torn.

Ganske riktig, i grøftene ligger papiret i tykke lag, og før vi kommer til Fjellseter, har vi en sekk helt stappfull. En av oss må til og med nedi og trampe forat det skal bli plass til litt mer, vi kan nemlig ikke finne noen bra plass å brenne på.

Noget som står høit i kurs her nedover veien er tomme cigaretteskjer, som ligger tett i tett i grøftene. Vi opdager snart at det særlig er et merke som

er godt representert. Vi begynner straks å telle, og innen vi når foten av Stenberget, har vi tallet ca. 200 esker. Det var forresten ikke den ting vi ikke fant, blandt annet en mengde lommestørklær, vatter, luer, skosåler o.s. v.

Resultatet av plukkingen i Fjellseterveien er 4 sekker. Når vi nu adderer, blir summen 14 sekker. Vi har jo ikke tatt alle løpene, men allikevel, resultatet er så stort. Disse 14 sekker er nok fordelt på mange «smågriser».

Så vil jeg tilslutt rette en appell til alle Bymarktravere: *Kast ikke papir og annet rask igjen i marka!* Putt det enten ned i lommen og ta det med hjem, eller grav det ned under en sten så det ikke kan sees. Men gjør ikke følgende som jeg har sett flere smarte personer gjøre. De graver nemlig appelsinskall ned i sneen, det er vel og bra så lenge sneen ligger, men når den smelter, kommer det igjen tilsyne og det bleke skallet ligger der og gliser mot oss. Vi seks som tok oss av dette, vil herefter fungere som «politi» i Bymarka, og jeg håper at også flere vil slutte sig til vår armé. Så snart vi ser en synder stå og skrelle en appelsin og slenge skallene rundt omkring, da er det vår plikt å gjøre ham oppmerksom på hvad han har gjort, og han har værsgod å plukke op hvert eneste skall og ta det med sig hjem! Vær forsiktig, hver især, vi unge piker i anorakker er allesteds nærværende.

Altså: *Kast ikke papir og annet avfall igjen i Bymarka!*

Björg Jenssen.

DE NYE ÆRESMEDLEMMER

Fridthjov Brun.

Ludvig Sivertsen.

I styremøte den 25. juni blev foreningens nettop avgåtte formann, bokhandler Fridthjov Brun, og foreningens viseformann, souschef Ludvig Sivertsen, utnevnt til foreningens æresmedlemmer.

Bokhandler Brun har vært foreningens styremedlem siden 1905 og formann siden 1920. Brun har nedlagt et overmåte interessert og uegennyttig arbeide for Turistforeningen. Han har således vært den drivende kraft under opførelsen av de fleste av foreningens hytter — Trollheimshytta, Jøldalshytta, Gjevilvasshytta, Orkelsjø-